

THOÁT KHỎI ÁP LỰC

Cảm ơn anh, Anh Ruddell. Tôi rất hạnh phúc khi biết mình có một đứa con trong việc rao giảng Phúc âm. [Một anh em nói điều gì đó—Bt.] Đúng thế. Ồ, tốt. Điều đó tốt. Vâng, tôi thật đánh giá cao Anh Ruddell. Và tôi—tôi tin Phao-lô đã từng có một người con gọi là Ti-mô-thê. Ông đã gọi người này là con của ông trong việc rao giảng Phúc âm.

2 Và nếu tôi không chắc lắm, có phải đây là Flossy Ford, trước đây không? [Chị Flossy nói, “Vâng.”—Bt.] Chà, chào ôi! Flossy, tôi...Đã lâu lắm rồi. Vâng, đúng vậy. Tôi còn nhớ, khi tôi còn là một thanh niên, em trai chị ấy, Lloyd, và tôi đã từng chơi đùa với nhau. Và chị ấy thường nướng những cái bánh ngọt to, anh em biết đấy, và chúng tôi đã lên trên đó và ăn cho đến khi chúng tôi gần như phát bệnh, với nó.

3 Tôi còn nhớ một lần họ mời tôi lên, Lloyd đã mời. Và chúng tôi...Flossy đã nướng bánh. Chị ấy chỉ là đứa trẻ lúc đó. Chị đã nướng một cái bánh to, và—và chúng tôi cứ ăn cho đến khi chúng tôi không thể ăn được nữa. Tôi nghĩ, “Bây giờ, mình sẽ ở lại suốt đêm với Lloyd.” Trời hầu như bắt đầu tối, anh chị em biết, và tôi—tôi quyết định phải đi về nhà. Và vì vậy tôi—tôi đã bước ra và chạy xuống đường, và sợ đến chết, cố gắng đi về nhà.

4 Và tôi—tôi nhớ cha của chị. Tôi nghĩ rằng, mẹ chị vẫn còn sống. Ồ, thật tốt. Và thời gian trôi qua nhanh kể từ những ngày đó. Vâng. Giờ đây cả hai chúng tôi, đã ở tuổi trung niên, là những ông bà nội. Ồ, nhưng, có một Xứ mà chúng ta sẽ không bao giờ già. Thấy không? Tôi rất vui được biết, Flossy à, rằng chị đang trông đợi Xứ đó, và chắc chắn chị sẽ tìm thấy Nó.

5 Còn Jim, Jim thế nào? Có phải anh ấy...Vâng, tôi nhớ điều đó. Jim, đó là chồng của chị. Và tôi nhớ anh rất rõ. Và tôi đã biết họ có vài đứa con. Chúng tôi hầu như, lúc đó, tôi phải làm việc ở cánh đồng truyền giáo, khi họ cưới nhau, và con cái của họ lớn lên. Và anh chị em biết, chúng tôi hầu như, phải xa cách nhau.

⁶ Thỉnh thoảng tôi gặp Anh Lloyd, reo vui với anh, trên đường phố. Họ đã nấu cho tôi nhiều bữa ăn. Và tôi đã...giống như là anh chị thật của tôi.

⁷ Bây giờ, tôi rất vui thấy rằng bầy chiên đầu tiên của Anh Ruddell ở đây trong nơi này; cải đạo, bắt đầu, biến cải từ quán rượu thành nhà Chúa. Thật rất tốt lành.

⁸ Và, dĩ nhiên, anh chị em biết, nếu thỉnh thoảng nếu anh chị em có thể thấy trước điều gì, anh chị em biết, và—và rồi làm cho nó tốt hơn. Vì vậy chúng tôi có thể thấy trước có điều gì đó trong chàng trai này. Và anh ta rất rụt rè. Cha anh và tôi, ở đó, đã từng làm việc với nhau nhiều năm trước đây. Và tôi biết cha anh là một người can đảm và dám nghĩ dám làm, vậy tại sao chàng trai này lại không như vậy được? Tôi biết anh có một người mẹ yêu quý. Vì thế, anh được sinh ra đúng đắn, vậy ở đó có điều gì đó tốt ở phía sau anh, anh chị em thấy đó. Và tấm lòng anh khát khao, phục vụ Chúa! Khi vực gọi Vực, phải có một Vực đáp ứng lại tiếng gọi đó. Và tôi thật là vui mừng thấy Anh Ruddel như vậy.

⁹ Nhóm người tuyệt vời này lên đây. Và thật là một đặc ân lớn với tôi, tối nay, được đến đây, và giảng cho nhóm thánh đồ này đang kiên ngụ ở đây. Chúng ta không...Anh chị em biết, đây không phải là nơi ở vĩnh cửu của chúng ta. Chúng ta là những khách hành hương. Chúng ta là vậy. Chúng ta chưa ở quê nhà.

¹⁰ Tôi còn nhớ, Chị Ruddell, cách chị đã đến với anh và ngồi ở đó như thế nào. Và anh tránh trớ. Còn chị thì rất tự tin. Họ đã như vậy đó. Chị tin anh sẽ—anh sẽ giảng Phúc âm. Và vì vậy với một người vợ tốt như thế, và người cha và người mẹ, và hết thảy đều cầu nguyện cho anh, điều gì đó phải xảy ra, Anh Ruddell. Vì vậy đây này. Và tôi cầu nguyện, Anh Ruddell à, rằng đây sẽ thật sự là một—một chỗ đứng dành cho anh, nơi mà anh bật lên đỉnh cao nhất, vì sự vinh hiển của Phúc âm.

¹¹ Tôi biết rằng Anh và Chị Ruddell, Max ở đó, sẽ cảm thấy thật sự hạnh phúc về điều đó, tối hôm nay. Tôi thật thích thấy Billy Paul đứng trên tòa giảng. Và tôi hy vọng được sống đến ngày thấy Joseph đứng trên bục giảng. Và đó là điều tốt đẹp vô cùng.

12 Những nỗi nhọc nhằn và trắc trở mà chúng ta có, nuôi dạy con cái qua tuổi thiếu niên và các thứ, điều đó làm cho chúng ta cảm thấy thật tốt vậy. Nhìn lại và thấy mái tóc điểm bạc của người cha mình, và các thứ. Hãy nhớ, một số trong anh chị em—một số trong những việc làm sai trật của anh chị em đã khiến chúng trở nên vậy. Và điều đó—điều đó thì đúng.

13 Ồ, thật là dễ chịu được ở đây. Và tôi hơi bị khan tiếng. Tôi đã giảng. Anh Gene Goad và tôi đã có một chuyến đi ngắn, ngày hôm qua, và đi xuống. Và cá đã cắn câu. Và—và chúng tôi có một thì giờ thật tốt lành, cho nên đến trễ. Và chúng tôi hầu như phải ở ngoài mưa, và bị cảm lạnh một chút, nhưng tôi tin anh chị em chịu đựng với tôi.

14 Bây giờ, chúng tôi đang sắp xếp cho chiến dịch mùa hè, chiến dịch khoảng chín mươi ngày. Mong đợi được trở lại vào cuối tháng Tám, đầu tháng Chín. Và chúng tôi đang xem xét kỹ lưỡng bây giờ. Tuần—tuần này, tôi bắt đầu ở Green Bay, Michigan, trở lại Chicago cho chiều Chúa nhật, tại trường phổ thông trung học, để dự một hội đồng. Tôi sẽ giảng cho hội đồng ban đầu của hội Thương Gia Cơ-đốc tại Green Bay, Wisconsin. Và rồi, từ đó, đi Chicago. Và rồi thứ Hai, tôi ở tại Chicago, tại một—một buổi nhóm hội đồng, đại hội đồng mục sư truyền đạo cho Anh Joseph Boze. Và rồi quay trở về nhà, để đi lên miền nam, Southern Pines, Bắc Carolina, rồi xuống Nam Carolina. Rồi qua đến Cow Palace tại South Gate, Los Angeles. Có hơn bốn mươi giáo hội Một Ngôi bảo trợ cho buổi nhóm đó. Lần đầu tiên giáo hội Một Ngôi bảo trợ cho buổi nhóm của tôi.

15 Rồi từ đó tiếp tục—tiếp tục đi lên, California qua Oregon, tiếp tục đến Canada. Và từ đó, vào đến Anchorage, Alaska. Và rồi quay trở lại vào mùa thu này, nơi mà Anh Joseph Boze đang đến Kenya, Tanganyika, Urban, ở Phi Châu, Nam Phi, để sắp xếp những buổi nhóm vào cuối mùa thu.

16 Bây giờ, nói tôi có một sự dẫn dắt để đi đến bất cứ nơi nào trong những nơi này, không phải vậy. Nhưng tôi cảm thấy rằng cần phải gieo Giống nơi nào đó, làm bất cứ điều gì tôi có thể làm cho Vương Quốc.

17 Và bây giờ chúng ta hãy cúi đầu lần nữa cho lời cầu nguyện khác. Không phải vì chúng ta chưa cầu nguyện, nhưng tôi muốn cầu xin Chúa giúp đỡ tôi ở đây bây giờ, để ban cho tôi những Lời nào đó dành cho anh chị em.

18 Lạy Cha trên Trời của chúng con, giờ này chúng con đang đến trước ngôi ân điển của Ngài, trong Danh Chúa Jêsus, Đấng đã cho phép chúng con và đã trả giá để chúng con được đến, và cho những điều cầu xin của chúng con được nhậm, khi chúng con đến gần. Bây giờ, chúng con sẽ không cầu xin, chút nào, để đứng trong sự phán xét của Ngài. Nhưng chúng con muốn đứng ở Ngôi Thương xót, hầu cho chúng con có thể nhận được sự thương xót, xưng nhận rằng chúng con sai trật. Và chẳng có gì trọn lành trong chúng con. Nhưng chúng con xin dâng lên chính chúng con, Chúa ôi. Chúng con chẳng có gì có thể dâng, chỉ lời cầu xin về Chúa Jêsus của chúng con, và sự trả giá, mà Ngài đã phán điều này, “Kể nào nghe Lời Ta, và tin Đấng đã sai Ta thì có được Sự sống đời đời, và sẽ không chịu sự Đoán xét đâu, nhưng vượt qua sự chết mà đến với Sự sống.” Chúng con tin điều đó. Ngài đã bảo chúng con cứ đến, cầu xin bất cứ điều gì trong Danh Ngài, thì điều đó sẽ được nhậm. Chúng con tin điều ấy.

19 Dựa trên nền tảng đức tin của chúng con, chúng con đến, cầu xin Ngài ban phước cho hội thánh này, và người anh em yêu quý của chúng con, Anh Ruddell, và gia đình của anh, và cũng như tất cả gia đình mà đại diện tại đây.

20 Khi con nhìn lên và thấy Bà Morris ở đây, tối hôm nay, và nghĩ về những ngày đã qua. Và, Đức Chúa Trời ôi, như con đã nói với bà, thời gian đã trôi qua nhanh, và nhiều nguy hiểm, sự khó nhọc, và những cạm bẫy. Chúa ôi, Ngài đã đưa chúng con qua những điều đó rồi, và chúng con đặt lòng tin nơi Ngài, để chúng con đi đến cuối con đường, trong Ngài.

21 Xin ban phước cho nơi này. Xin đặt Danh Ngài ở đây, Chúa ôi, và ban cho họ điều tốt đẹp nhất mà được phân bổ cho nơi này. Xin cho, như người anh em đã cầu nguyện, tối hôm nay, ở đây, người thanh niên này, đã cầu xin để Ngài cất đi mọi trở lực ma quỷ. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin đáp lời cầu nguyện của anh.

22 Xin chữa lành những người đau giữa vòng chúng con. Ban sự cứu rỗi đến với những linh hồn nào đang đói và khát sự công bình. Và bây giờ, Chúa ôi, xin thánh hóa tiếng nói và—và sự nỗ lực của đây tở vô ích của Ngài. Và ban phước trên Lời Ngài, và nguyện cho Nó không trở về vô ích. Nhưng là, xin cho Nó được như vậy, để Nó làm trọn mục đích mà Nó được định cho. Nguyện xin Đức Thánh Linh lấy những điều của Đức Chúa Trời, tối hôm nay, và khích lệ tấm lòng của chúng con, từ người lớn nhất đến người nhỏ nhất. Chúng con cầu xin bấy nhiêu điều trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

23 Bây giờ, sáng hôm nay, tôi đã giảng một thời gian dài. Và tôi đã không biết gì về việc giảng dạy. Tôi thật sự hầu như đã dạy một bài học trường Chúa nhật. Ngày nọ, tôi đã dạy sáu tiếng đồng hồ. Tối hôm nay, tôi tin chắc, sẽ không phải tẻ như thế.

24 Nhưng tôi vừa có phân đoạn ở đây, mà tôi thích đọc lời Kinh Thánh, bởi vì tôi biết Lời Ngài không bao giờ sai trật. Lời tôi có thể. Lời tôi có thể sai. Và tôi sẽ cố gắng giữ cho lời tôi theo đúng với Lời Ngài, và lấy Lời Ngài; lấy lời tôi, để tạo nên bài giảng bám theo Lời Ngài, khi chúng ta sử dụng phân đoạn.

25 Tối nay, tôi muốn đọc hai chỗ. Tôi muốn đọc một chỗ, trong Sách Châm ngôn, trong chương 18, và câu thứ 10. Và một chỗ khác, tôi muốn đọc Ê-sai 32:2. Bây giờ trong Châm ngôn 18:10.

Danh của CHÚA vốn là một ngọn tháp kiên cố: kẻ công bình chạy vào đó, và được an toàn.

26 Và trong Sách Ê-sai, chương 32, câu thứ 1 và thứ 2.

Này, một vị vua sẽ lấy sự công chính trị vì, một hoàng tử sẽ cai trị bằng sự công bình.

Và sẽ có một người như nơi núp gió, và chỗ che bão táp; như suối nước trong nơi đất khô, như một bóng vàng đá lớn trong xứ mòn mỏi.

27 Và bây giờ từ trích đoạn, tôi muốn sử dụng đề tài này cho bài giảng, để...*Thoát Khỏi Áp Lực*. Đó là một đề tài kỳ lạ, “Thoát khỏi áp lực.” Tôi đã chọn đề tài này bởi vì điều đó, trước khi đến với một buổi nhóm, tôi luôn cố gắng cầu nguyện, và để cố gắng tìm kiếm Chúa. Không phải để đứng trước hội chúng nào, nhỏ hay

lớn, một người hay một triệu người, không phải sẽ đứng để được người ta thấy hay để được nghe đến, nhưng để làm điều gì đó làm vinh hiển Chúa tôi, bởi vậy, thấy được nhu cầu của dân sự.

²⁸ Và tôi sẽ không đến đây để được lắng nghe, bởi vì tôi không để để nghe cho lắm; giọng thật tẻ, không phải là người học thức. Và chưa bao giờ trau chuốt bài giảng; nhảy cóc hết, từ Sáng thế ký đến Khải huyền. Và tôi—tôi không phải là một—một—một diễn giả hùng biện, nhưng tôi thật yêu Chúa. Và tôi—tôi không thể yêu Đấng Christ cho đến khi tôi yêu dân sự của Ngài trước. Hiểu không? Tôi phải yêu dân sự của Ngài. Vì vậy nếu tôi yêu dân sự của Ngài, thì tôi yêu Ngài.

²⁹ Và rồi tôi muốn trở nên giống như Ngài. Tôi muốn—muốn thiết lập mục tiêu của tôi giống như mục tiêu Ngài đã có, và, đó là, luôn luôn cố gắng làm điều tốt, giúp đỡ ai đó.

³⁰ Và thấy thời đại này mà chúng ta đang sống, và biết rằng hội thánh ở đây có một mục sư vĩ đại...

³¹ Bây giờ, tôi không nói để tăng bốc đầu, tôi nói điều này từ tấm lòng mình. Nếu tôi nói điều gì khác, tôi sẽ—tôi sẽ là một kẻ giả hình. Và tôi—tôi tin rằng hội thánh này có một mục sư luôn luôn đứng trên Lẽ thật, bất kể điều gì đến hay đi. Tôi tin điều đó. Đó là sự tin tưởng của tôi vào đấng con của—của tôi. Và tôi—tôi tin điều đó. Và tôi...Và anh là một người can đảm hết sức. Và anh...Tôi tin anh là một người đáng tôn trọng, người thánh, được sai đến từ Đức Chúa Trời, với một chức vụ trong thời đại cuối cùng này. Và anh giảng phần Lời giống như tôi giảng, đó là từ Sáng thế ký đến Khải huyền, đúng cách Nó được viết ra. Và tôi thích điều đó. Không thỏa hiệp, cứ giữ đúng Lời, và tôi thích điều đó.

³² Nhưng rồi tôi nghĩ, với một người như thế, dành cho tôi bước vào sau bục giảng của anh, tuy là một người trẻ tuổi, tôi có thể nói điều gì để giúp cho hội chúng của anh? Bởi vì, đó là lý do anh muốn tôi đến. Anh là một người chần bầy, và anh đang coi sóc chiên mình. Và có lẽ anh nghĩ lúc này, hầu như sự thay đổi nho nhỏ nào đó, anh có thể làm điều gì đó giúp cho dân sự của anh. Và anh rất quan tâm đến anh chị em. Anh quan tâm đến lợi ích của anh chị em. Ngày và đêm, anh sẽ đi bất cứ lúc nào, bất

cứ nơi đâu, giúp đỡ bất cứ điều gì mà anh có thể.Ồ, đó là—đó là một đầy tớ đích thật của Đức Chúa Trời.

³³ Và như anh đã nói, anh nói anh đã quấy rầy tôi, hay làm phiền tôi, hay làm cho tôi khó chịu, hay điều gì đó. Anh không làm thế đâu. Điều đó khiến cho tôi yêu mến anh nhiều hơn, khi anh cứ mời, bởi vì, rằng, tôi thích thế, bởi vì anh tin tưởng tôi. Điều đó cho thấy anh sẽ không đưa tôi đến trước bầy chiên của mình nếu tôi nghĩ rằng tôi sẽ làm tổn thương họ. Không. Không có người chăn chiên nào làm thế. Bởi vì, anh nghĩ tôi sẽ làm những gì đúng. Và đó là một...anh ấy...Thật là một đặc ân lớn mà anh đã dành cho tôi khi mời tôi đến. Và tôi thích những—những mục tiêu của anh, đó là “Chờ đợi cho đến khi nó xảy ra.” Đó là một—một người của đức tin, và tôi thích điều đó.

³⁴ Vì thế nên tôi nghĩ, “Tôi sẽ giảng gì cho hội chúng này?” Tôi nghĩ, “Ồ, họ chắc chắn đã được huấn luyện đúng trong mọi sự, không nghi ngờ gì.” Nhưng có một áp lực trên dân sự ngày hôm nay. Và áp lực đó không có giới hạn, hay ranh giới hệ phái nào. Nó không có ranh giới thời đại. Nó không có sự kính trọng của người nào. Nó ở trên người già và trẻ, người tốt và xấu. Nó ở trên mọi người: áp lực.

³⁵ Chúng ta đang sống trong thời đại điên loạn, căng thẳng thần kinh. Mọi người đang chạy đua *đây*, và đi *đó*, và chẳng đi đến đâu. Thật đúng là loại thời đại đó. Và tôi biết hội thánh này sẽ bị quấy nhiễu với điều đó, như khắp mọi nơi đều bị nó quấy nhiễu. Đền tạm bị quấy nhiễu với nó, khắp mọi nơi, toàn thế giới.

³⁶ Đây chính là thời đại đầy áp lực. Vội vàng, vội vàng; vội vàng, vội vàng; nhanh lên và chờ đợi. Lái xe chín mươi dặm một giờ, và rồi trở về nhà để ăn tối, và chờ đợi hai tiếng đồng hồ mới đến nơi. Đúng vậy. Thật là—thật là một thời đại kinh khủng. Và trong sự hối hả và tốc độ, nó khiến cho anh chị em căng thẳng thần kinh. Vợ nói điều gì trái ý một chút, anh em muốn nổi xung: để nổi cáu. Chồng nói điều gì đó, chị em sẽ giậm chân và bảo anh ta bước vào phòng. Thấy không? “Ồ, này, chồng ơi, em không muốn nói với anh lời gì nữa. Đi ra đi.”

³⁷ “Vợ ơi, ồ, anh đang căng thẳng lắm đấy.” Thấy không? Tại sao? Việc gì vậy? Thấy không?

38 Chung quy lại, với nhau, sự căng thẳng này gia tăng, rồi kết quả của nó là: làm điều gì đó sai trái, và hành động không đúng chỗ. Đúng thế. Bây giờ, nó sẽ khiến cho người nghèo hành động theo cách đó. Nó sẽ khiến cho tầng lớp trung lưu hành động cách đó. Nó sẽ khiến cho người giàu hành động theo cách đó. Nó khiến cho kẻ sai trái hành động theo cách đó. Nó sẽ khiến cho người khá tốt hành động theo cách đó. Và nó khiến cho người tốt hành động theo cách đó. Bởi vì, sự căng thẳng, áp lực, gia tăng. Cần phải thổi nó ra chỗ nào đó. Hiểu không? Nếu không, anh chị em sẽ làm nổ tung nồi nước của mình.

39 Bây giờ, chúng ta thấy điều đó. Nó cứ gia tăng dần đến một ngày kia. Nếu anh chị em đang làm việc, anh chị em nói chuyện với ông chủ của mình, “Ồ, *thế này thế kia!*” Và nếu anh chị em nói với trẻ con, “Đến đây nào!”

“Mẹ ơi! Con thì...” Thấy không?

Thế đấy. Nó cứ tăng dần lên. Ồ! Chao ôi! Thấy không? Anh chị em cảm thấy như mình sẽ...đầu óc như muốn bung ra. Tôi biết. Tôi cũng đối diện điều đó, mỗi ngày, cho nên tôi—tôi biết nó có ý nghĩa gì. Nó cứ tăng dần lên. Tôi đã...

40 Tôi đã nghĩ về điều này, đêm nọ. Tôi đã ở tại một bệnh viện nào đó. Và mục sư của tôi, tôi nghĩ ông bị đau, nhưng ông chỉ kiệt sức. Chạy, chạy, chạy, chạy, cho đến khi ông hoàn toàn kiệt sức. Và một số người đã nói, đã gọi đến, họ gọi tôi xuống văn phòng dưới đó, hỏi tôi có thể đi thăm viếng ông được không. Ồ, tôi đã làm việc cả ngày, và những mục sư truyền đạo từ nhiều nơi khác nhau. Tôi nói, “Được.” Ồ, tôi đã đi thăm ông.

41 Và tôi đi đến bệnh viện. Và họ đưa cho tôi tên của một người phụ nữ, và—và số phòng của bà. Tôi lên phòng này. Tôi đi tìm người phụ nữ đó. Và mất khoảng—khoảng mười lăm, hai mươi phút trước khi có thời gian cho những người đến thăm viếng. Vì vậy tôi đến và nói với phụ nữ đó tôi là một mục sư và tôi muốn gặp một người phụ nữ nào đó, nào đó. Bà ta nhìn vào mặt tôi. Và bà đang làm điều gì đó. Đầu tiên, bà quay lại, và hỏi, “Anh cần gì?”

Tôi nói, “Tôi muốn biết phụ nữ *gió-gi đó* đang ở đâu trong phòng này.”

Bà nói, “Tôi không biết.”

Tôi nói, “Ồ, tôi được cho một số, một chỗ nào đó, và tôi nghĩ phải hỏi trước.”

Đáp, “Ồ, nếu anh có số, hãy đi tìm nó.”

“Cảm ơn.”

Tôi đi xuống đó và đứng ở cửa phòng. Tôi nói, “Có người phụ nữ, tên *A hay B* *gió đó* ở đây không?”

“Không.”

Ồ, tôi đi lại và xem chiếc thẻ của tôi. Đó đúng là chỗ đã ghi trên đó. Vậy tôi quay lại, và người phụ nữ đang đứng đó. Tôi nói, “Cái số này sai rồi.”

“Chị nói cô ta tên gì?” Tôi nói. Nói, “Cô ta không có ở tầng này.”

“Cảm ơn.” Tôi nói, “Tôi sẽ lên tầng trên.”

Vì vậy, tôi đi lên phòng kế tiếp. Và tôi đi đến...Trước tiên, có một bác sĩ đang ngồi tại bàn giấy, và đang ngồi đó, đang gõ đầu. Tôi nói, “Xin chào?” Ông ngược lên, rồi lại cúi xuống.

Ồ, tôi nghĩ, “Mình nên để mặc ông ta thôi.”

Vì vậy tôi đi tiếp xuống dãy khác hơi xa một chút, và tôi thấy một phụ nữ tại bàn giấy, một y tá. Tôi nói, “Xin lỗi.”

Nói, “Anh cần gì?”

Và tôi hỏi, “Có một người phụ nữ nào ở trên này tên *gió-gi đó* không?”

Và cô ấy đáp, “Tôi không biết.” Và tôi nói...Cô ta nói...

Tôi nói, “Tôi được cho số—số phòng 321 hay 221 gì đó.” Và tôi nói, “Tôi đã đến phòng đó, và không có người ấy ở đó. Và phụ nữ ấy nói, ‘Không có ai ở đây có tên đó, vậy,’ nói, ‘có lẽ là nó ở tầng trên.’”

Và cô ta nói, “Ồ, thế thì tại sao anh không đến phòng hai... 321 vậy.”

Tôi nói, “Cảm ơn cô.”

Tôi đi xuống phòng 321, tôi...hay là hai-hai mươi...321. Tôi nói, “Có người phụ nữ nào ở đây tên *A hay B gì đó* không?”

“Không.”

Có một người phụ nữ đang nằm đó, nói, “Cô ấy đã được chuyển phòng, đến phòng khác trên—trên tầng khác, ba mươi mốt rồi.”

Nói, “Cảm ơn, bà.”

Tôi đến đó, tôi nói, “Có người phụ nữ tên *A hay B gì đó* ở đây không?”

“Không. Họ đã chuyển cô ta ra khỏi đây rồi. Cô ta ở tầng dưới.”

Tôi nghĩ, “Ô, chao ôi!”

Tôi đi xuống dưới lại lần nữa. Tôi—tôi...Và cô ấy...Họ cho tôi số phòng. Và tôi đã đi xuống dưới, và tôi xem tất cả...Tôi ngại đi trở lại với bàn giấy đó. Vậy nên tôi nhìn lên nhìn xuống tất cả các nơi, cố tìm cho ra cái phòng số đó. Và tôi—tôi đã nhìn, mà không thể tìm thấy nó.

Trong bệnh viện này người ta phe cánh và chỉ trích nhau rất gay gắt. Vì vậy ở đây vị bác sĩ này đang đi xuống, tay cầm chiếc kính dày cộm, cùng cái cặp táp. Và tôi chưa bao giờ thấy người nào cao một mét hai và chiều ngang cũng một mét hai, nhưng ông ta gần như phù hợp với...Ông đang bước đi dọc theo đó. Tôi nói, “Xin chào, quý ông. Ông có thể chỉ cho tôi cái phòng *gì gì đó* ở đâu không?”

Ông nói, “Lên lối *này* rồi đi ra lối *kia*.”

Tôi nói, “Cảm ơn vì thông tin của ông.” Đó là sự thật. Ông ta đã nói, “Lên lối *này* rồi đi ra lối *kia*.”

Và tôi nói, “Cảm ơn ông!” Tôi nghĩ, “Tôi vẫn chưa biết đó là nơi nào.”

⁴² Tôi nhìn lại và có một người phụ nữ hơi để nhìn đang đứng tại bàn giấy. Tôi bước đến chỗ cô ấy, và tôi nói, “Xin chào.”

Cô ta đáp, “Xin chào?”

⁴³ Tôi nói, “Này cô, tôi thật bối rối.” Và tôi kể cho cô nghe về chuyện của tôi. Tôi nói, “Có một phụ nữ đang ở đâu đây sẽ được

mổ vào buổi sáng, và cô ta sắp chết. Tôi là một mục sư, và mục sư của chúng tôi trên kia không thể đến thăm được, và họ cho tôi cái số này.”

Cô nói, “Chờ một chút, Anh Branham, tôi sẽ tìm ra.” Cô ấy...

“Ồ, tôi cảm ơn—cảm ơn Chúa.”

Cô ấy để hết mọi thứ xuống và đi qua đó, và đi tìm...

“Ồ,” cô ấy nói, “vâng, Anh Branham, chị ấy đang ở trong phòng *gi gi đó*, ở phía bên trái anh, ngay ở đó.”

44 Tôi nói, “Cảm ơn cô, rất nhiều.” Tôi quay lại và đã nhìn thấy.

45 Tôi nghĩ, “Chính là nó, thoát khỏi áp lực.” Mọi người...Thật là một—một thời đại điên loạn. Mọi người đều căng thẳng. Không có thì giờ. Và điều đó gia tăng lên đến chỗ vỡ tung các thứ. Nó làm cho người ta có những cảm giác nặng nề, khi họ thốt ra chúng, và—và nói những điều mà mình không muốn nói.

46 Vậy thì, mọi người đều phạm tội về điều đó. Tôi phạm tội. Tất cả anh chị em đều phạm tội. Chúng ta, chúng ta làm các việc dưới áp lực đến nỗi chúng ta không thể làm ngược lại, vì thế ngày hôm nay có một—có một áp lực vượt trội tăng dần. Tôi tin...Trước khi tôi đi xa hơn, tôi có thể nói điều này. Tôi tin rằng nó là kẻ thù đang đến và gây áp lực. Tôi tin đó là ma quỷ.

47 Và chúng ta biết sự Chúa Đến đã gần. Và Kinh Thánh dạy, trong những ngày sau rốt, rằng, “Ma quỷ sẽ đi rình mò như sư tử rống.” Và nếu hấn có thể đẩy anh chị em vào dưới ảnh hưởng áp lực, vội vã, chạy đua vượt qua điều gì đó, anh chị em sẽ quyết định rằng mình sẽ không sa vào đó nếu anh chị em chịu ngồi xuống và suy gẫm nó.

48 Khoảng ba năm trước, tôi đã thực hiện một chuyến đi săn, và tôi được một người thổ dân da đỏ Anh-điêng hướng dẫn. Và tôi—tôi đi săn thật nhanh. Nó thật sự, đó thật sự là tôi, anh em thấy, một trong những kẻ tạo nên áp lực.

49 Vậy tôi—tôi đã đi săn với người Anh-điêng, và tôi nhảy xuống ngựa. Và có con nai sừng tấm nào đó đang ở trên núi, và tôi bắt đầu vòng quanh chỗ rẽ. Người Anh-điêng lớn hơn tôi khoảng mười tuổi. Ông thật sự đang thở hổn hển, phía sau tôi. Tôi nói, “Nhanh lên, sếp. Nhanh lên!”

Ông nói, “Nhanh quá! Nhanh quá!”

Tôi nghĩ, “Ồi, ời!” Tôi nói, “Nhanh lên, và bắt đầu.”

⁵⁰ Ông ta nói, “Thật nhanh quá!” Tôi đi chậm lại, một chút. “Nhanh quá!” Tôi bước chậm lại như đi bộ. “Nhanh quá!”Ồ, chào ôi!

Tôi nói, “Sếp à, con nai ở trên đó kia!”

Ông đáp, “Nó ở trên đó. Nó được sinh ra ở trên đó.”

Tôi nói, “Tôi nghĩ điều đó đúng.”

“Nó ở trên đó, nó được sinh ra ở đó.” Ông nói, “Thầy giảng đi sẵn quá nhanh, e rằng tất cả các thú sẵn bỏ đi.” Nói, “Hãy làm giống như người Anh-điêng. Bước một lần, nhìn chín lần.”

⁵¹Ồ, tôi tự hỏi tôi phải giảm tốc độ đến mức nào, để đi xuống đó? Nơi mà, tôi đã chạy, lên núi. Ông ta đã nói, “Bước một bước, rồi nhìn chín lần. Hãy nhìn quanh, hết mọi thứ, chín lần, trước khi anh bước tiếp bước khác.”Ồ, chào ôi! Nhưng, anh em thấy, ông ấy không hề vội vã. Tôi đã suy nghĩ về điều đó.

⁵²Và người mẹ già yêu quý của tôi, mà tối hôm nay đã ở trong miền Vinh hiển; người nào đó đã nói, “Tại sao hôm nay anh không cài hoa màu trắng, để nói lên rằng mẹ anh đã chết?”

⁵³Tôi nói, “Mẹ tôi không chết. Mẹ tôi đang sống.”

Và rồi tôi cài hoa màu đỏ, và rồi người ta lại nói, “Tôi nghĩ mẹ anh đã chết rồi.”

Vậy để tránh việc gây bối rối cho họ, và căng thẳng thêm, tôi chỉ rời khỏi vấn đề đó. Hiểu không? Bà không chết. Bà chỉ ngủ. Bà đang ở với Đấng Christ.

⁵⁴Và thế thì chúng ta đang sống trong thời đại loạn thần kinh căng thẳng! Và anh chị em biết, trong tất cả điều này, các bác sĩ không có câu trả lời, bởi vì họ, cũng nhiễm bệnh vì nó. Họ không có câu trả lời. Họ không biết phải làm gì.

Anh chị em nói, “Ồ, thưa bác sĩ, tôi—tôi—tôi gần như nổ tung đầu tôi. Tôi không biết phải làm gì. Tôi...”

“Ồ,” ông ta nói, “tôi cũng vậy.Ồ, anh không thể làm gì được đâu.” Ông ta sẽ cho anh chị em một liều thuốc an thần. Khi hết thuốc đó, anh chị em sẽ căng thẳng hơn lúc đầu; giống như một

người say rượu, uống thêm, để vượt qua cái say. Anh chị em thấy không? Vì vậy anh—anh chị em không thể làm gì được. Không có câu trả lời. Họ không có câu trả lời.

⁵⁵ Nhưng, Đức Chúa Trời có câu trả lời. Đó là điều chúng ta muốn nhận lấy, nói về, để có câu trả lời. Đức Chúa Trời đã có câu trả lời. Ngài là câu trả lời. Đấng Christ là câu trả lời cho mọi nan đề của chúng ta. Vậy thì, chúng ta sẽ nói về Ngài bây giờ.

⁵⁶ Bây giờ, trong Cựu Ước, có lần khi một người có thể gây nên áp lực ở đó, và đó là lúc người ấy làm điều sai quấy. Nếu người đó làm đổ huyết vô tội, ồ, thì anh ta chạy trốn. Bởi vì, ngay khi người mà anh ta đã giết người, hay anh ta đã phạm lỗi; người mà anh ta đã phạm sai lầm, một số người sẽ săn đuổi anh ta cho đến khi tìm được anh ta, và họ sẽ giết anh. “Răng đèn răng, và mắt đèn mắt.” Và, anh chị em thấy, một người mà không có nơi nào để dừng lại.

Nếu một người tình cờ làm điều gì, và, dĩ nhiên, người ta không tin nó, ồ, anh ta phải chạy trốn. Bởi vì ngay khi—khi anh ta làm điều này, thì những—những người họ hàng của người nam này, hay người nữ, bất kể đó là ai, họ bắt đầu săn đuổi anh ta. Và khi họ tìm được anh, “Răng đèn răng, và mắt đèn mắt.” Đó là cách mà người ta đã sống.

⁵⁷ Và vì vậy anh ta không thể nào dừng lại ở đâu cả. Anh ta là kẻ lánh nạn. Anh ta không biết làm gì, và chỉ có chạy trốn.

Chính là một hình bóng của ngày hôm nay. Tôi nghĩ rằng đó là điều gây nên rất nhiều áp lực. Chúng ta đang trên đường chạy trốn. Đó là vấn đề cho thế giới, biết họ sai trật. Biết sự Đền của Chúa đã gần, và áp lực đang gia tăng. Và người ta đang trên con đường trốn chạy; quán rượu, sòng bạc, sự xa hoa, tội lỗi, suy đồi đạo đức, bất kỳ điều gì, để hả dạ. Nghe vô tuyến truyền hình, những trò đùa tục tĩu, bất cứ điều gì, để hả dạ. Họ đang trốn chạy. Có điều gì đó sắp xảy ra. Họ biết điều đó, và họ uống cho đến chết, với những thú vui và mọi thứ khác, trên đường trốn chạy.

⁵⁸ Họ biết có điều gì đó sắp xảy ra. Thế gian nói về nó. Chúng ta biết rằng điều gì đó sắp xảy ra. Thế giới này có lẽ sẽ nổ tung trước ngày công khai. Mọi dân đang ở dưới sự căng thẳng. Tại sao?

⁵⁹ Một lần nọ tôi ở Phi Châu, và tôi quan sát một con chiên đang ăn. Đó là một chiên con, ồ, một con chiên đã cứng cáp. Và con chiên nhỏ đang ăn rất bình an, và bỗng nhiên nó thấy không yên tâm. Và nó gặm một miếng; nó lại nhìn quanh. Nó gặm một miếng. Khi mà, nó được bình an. Tôi nhìn nó. Nó trông thật an nhàn. Tôi nghĩ, “Không phải đó là bình an ngoài đó ư? Hãy nhìn xem con chiên nhỏ kia.” Người chăn chiên đang quan sát đàn chiên đi vào ràn, phía sau; người bản xứ, da màu.

⁶⁰ Và tôi quan sát con chiên nhỏ này. Và sau một lát nó căng thẳng. Tôi nghĩ, “Có điều gì với con chiên đó vậy?” Tôi theo dõi nó, dĩ nhiên, qua ống nhòm. Và nó thật căng thẳng. Nó nhìn đầu *này* và đầu *kia*. Nó bắt đầu cất tiếng be be. Nó không biết phải làm gì. Tôi nghĩ, “Điều gì khiến cho con chiên đó, đột nhiên bị kích động vậy?”

⁶¹ Bấy giờ, nó ở trong một đồng cỏ thả súc vật. Nhưng tôi để ý ở phía sau đó có, vật gì nhô lên rồi thụp xuống, cách nó khoảng chừng nửa dặm. Núp trong đám cỏ, một con sư tử đang trườn lên. Và con chiên nhỏ đó, điều gì đó ở trong nó lớn dần đến chỗ nó biết có sự nguy hiểm đang ở đâu đó. Nó không thể nhìn thấy điều đó. Nhưng con sư tử đã ngửi thấy mùi con chiên, và nó phải phóng nhanh đến chộp lấy con chiên, trước khi người chăn chiên bắt được nó, tha con chiên đi.

⁶² Vậy nên, quan sát nó, sự căng thẳng đã xuất hiện. Và trong một khoảng cách con sư tử này đã trườn lên, thật dễ dàng. Tuy nhiên, con—con chiên không thể nhìn thấy con sư tử, nhưng có điều gì đó bên trong nó mách bảo với nó rằng sự nguy hiểm đang đến gần.

⁶³ Đó cũng là cách xảy ra ngày hôm nay, rằng có điều gì đó bên trong nhiều người, mà khiến cho họ biết có điều gì đó sắp xảy ra. Chúng ta biết điều đó. Cơ-đốc nhân biết điều đó. Thế gian biết nó. Kẻ say rượu biết nó. Con bạc biết nó. Thương gia, quan chức chính phủ, Liên hiệp Quốc, tất cả đều biết có điều gì đó sắp xảy ra. Nó gây ra một sự căng thẳng.

64 Phụ nữ, những bà mẹ, cứ hút điều thuốc này đến điều khác! Tôi quan sát họ đến trường. Họ lái xe đi ngang qua phần đường của chúng ta. Tôi phải theo dõi những đứa con của tôi và con chó của tôi. Trên khu vực chạy hai mươi dặm; những phụ nữ mang con họ đến trường, chạy bảy mươi dặm một giờ. Tay cầm điều thuốc, thò ra ngoài cửa, la hét ầm ĩ với con cái họ, và chạy xuống và thắng kít, lúc đó, hay những bánh xe, và để những lốp xe trên đường. Và họ trở lại đây. Tôi đã thấy gió thổi bốn hay năm đứa con nhỏ, của những bà mẹ thần kinh ra giữa đường, một ngày kia. Bà ấy đang đi đâu? Việc gì vậy? Có lẽ sắp có, chương trình truyền hình nào đó, bà ta đang muốn xem.

65 Nhưng, chính là điều đó, sự căng thẳng. Điều gì đó đã gây nên nó. Trước đây, họ không làm như thế. Điều gì đó đang đến gần. Sự chết và sự hủy diệt ở trên đường phố ở đây. Nó không ở đâu xa. Điều gì đó đang đến gần.

66 Bây giờ, trong Cựu Ước, Đức Chúa Trời thấy, trong một số của nan đề này, đã được làm tình cờ. Cho nên, nếu anh chị em vô tội, và không phạm tội, Đức Chúa Trời mở một con đường cho anh chị em.

67 Vậy thì, nếu người nào cố tình, giết người, có dự tính trước, thì người đó phải chết. Anh ta không thể đến nơi này. Nhưng nếu anh ta làm điều đó vô ý, anh ta không muốn làm điều đó, thì có một thành trú ẩn. Thành đó ở tại Ramoth-Gilead. Và bốn nơi, tôi nghĩ, Giô-suê đã xây dựng những thành trú ẩn này.

68 Vậy thì, vậy thì, người ta có thể đến với thành trú ẩn này nếu tình cờ làm điều gì sai. Người ấy không muốn làm vậy. Anh ta sẽ đến thành trú ẩn, và đi vào cổng. Người gác cổng sẽ hỏi anh ta vì sao đến đây, ý kiến anh ta trong việc chạy đến đây là gì. Rồi trường hợp của anh được bào chữa. Và khi trường hợp của anh ta được bào chữa tại cổng, và người đó được xem là vô tội, anh ta không cố ý làm điều đó, thì anh ta được đưa vào thành, như một nơi trú ẩn. Thế thì kẻ thù không thể đòi mạng anh ta.

Và nếu anh ta nói dối và làm gì sai, mà lại đi vào thành trú ẩn, mặc dù anh ta đang cầm những chiếc sừng nơi bàn thờ, kẻ thù của anh ta có đặc ân và có quyền để kéo anh ta ra khỏi bàn thờ

đó và giết chết anh ta, vâng, thưa quý vị, bởi vì anh ta đã phạm tội, có dự định trước, và anh ta phải chịu hình phạt.

⁶⁹ Bây giờ, có điều gì đó đi cùng với điều này. Dĩ nhiên, người đó sẽ căng thẳng, chao ôi, có lẽ, cả chục người đuổi theo phía sau anh ta. Chỗ nào đó, mọi tảng đá, mọi ngọn đồi, mọi bụi cây, kẻ thù, ai đó đang đứng chực sẵn anh ta. Anh ta rất căng thẳng. Và rồi khi nào anh ta vào được trong thành, anh ta mới có thể thoát ra khỏi áp lực. Anh ta được an toàn. Anh ta yên ổn, bởi vì có một nơi đã được sắm sẵn để cung ứng cho anh ta. Con đường sắm sẵn của Đức Chúa Trời cho người vô tội đó, khỏi phải bị giết chết, nhưng có thể tránh khỏi sự báo thù huyết, bởi vì anh ta đã làm một cách vô ý, vậy thì, nếu anh ta không muốn làm điều đó.

⁷⁰ Bây giờ, nếu anh ta cố ý làm điều đó, ồ, anh ta—anh ta phải chấp nhận hoàn cảnh. Nhưng không có cơ hội nào cho anh ta nếu anh ta cố ý làm điều đó.

⁷¹ Và có hai loại người ngày hôm nay. Tôi xin nói điều này. Có các quý ông và quý bà trong thế giới ngày hôm nay, Anh Ruddell à, mà thật sự không muốn làm những điều này họ đang làm. Có quý ông và các quý bà trong thế giới ngày hôm nay, mà không muốn phạm tội. Tôi cảm thấy thật tiếc cho họ. Họ không muốn làm điều gì sai, nhưng họ làm nó. Họ bị lèo lái đến với việc đó. Vậy thì, có một nơi cho người nào mà muốn làm điều đúng. Có một nơi để thoát ra khỏi áp lực đó. Thật vậy. Nhưng có một số người không quan tâm.

⁷² Ngày nọ, một anh em, Hickerson, cho tôi giấy phép từ người cai quản nhà tù liên bang ở...tại La Grange, Kentucky, để đi vào, câu cá. Và tôi đã gặp một thanh niên da màu ở đó đến từ Louisville. Và anh ta bảo tôi...Tôi nói, “Một người thông minh, trông thật dễ nhìn như anh, anh đang làm gì ở đây vậy?”

⁷³ Anh ta nói, “Ồ,” nói, “thưa mục sư, đây là những gì đã xảy ra.” Nói, “Không có ai phạm lỗi ngoài tôi.” Nói, “Tôi—tôi—tôi đã từng thuộc về Chúa.” Tên anh ta là Bishop. Anh ta nói, “Người ta đã gọi tôi là ‘Holy Bishop’ bởi vì tôi hầu việc Chúa.” Anh ta nói, “Tôi và vợ tôi, chúng tôi—chúng tôi đã có một bé gái.” Và nói, “Một lần tôi thật sự không thể đứng vững được, vì vậy tôi đã đi

với thế gian, bỏ Chúa.” Nói, “Tôi có cha và mẹ Cơ-đốc nhân.” Và nói, “Tôi đã phục vụ bốn năm ở hải ngoại, tại Hàn quốc,” anh ta đã tham gia bao nhiêu là cuộc chiến, những lời tuyên dương và nhiều thứ. Anh ta nói, “Nhưng ở đó điều chúng tôi đã làm là cứ đi nhảy dâm và đại loại như vậy. Tôi đã hòa nhập vào đám đông sai quấy.

⁷⁴ “Và một ngày kia, hai thanh niên đến và nói, ‘Bishop à, chúng tôi muốn lên trên Quaker Maid, mua một số hàng tạp hóa. Anh chở chúng tôi đến đó chứ?’”

Nói, “Vợ tôi vừa mới gọi tôi đi ăn tối. Và tôi nói...Nói, nàng gọi tôi ở đó, nói, ‘Anh ơi, đừng đi với họ. Mấy gã đó chẳng có gì tốt. Chúng ta phải tránh xa khỏi họ, trở lại với hội thánh.’”

Và anh nói, “Ồ,” nói, “tôi nói, ‘Anh ghét bọn chúng...Những thanh niên đó muốn có hàng tạp hóa.’ Nói, ‘Anh không thích đưa họ đi.’ Đúng thế, nói, ‘anh sẽ cho họ mượn xe của mình.’”

“Nói, ‘Anh đừng làm thế. Họ sẽ làm nó nát ra từng mảnh.’ Và nói, ‘Hãy đưa họ lên đó, và rồi quay trở về vậy.’”

⁷⁵ Nói, “Tôi đã đưa họ lên trên đó, và dừng xe lại ở chỗ đậu xe.” Nói, “Tôi đang ngồi ở đó, chờ đợi. Và đột nhiên, còi báo động vang lên, và mọi sự xảy ra. Và ở đây những thanh niên này đến, mỗi đứa tay cầm một khẩu súng lục. Và tôi đóng cửa lại. Tôi nói, ‘Tụi bay đừng có bước vào đây.’” Và một trong bọn chúng đã đánh mạnh vào đầu anh ta, và kéo giật anh ta lại, ném khẩu súng này. Hắn nói, “Mày sẽ không chở tao.”

Ném khẩu súng vào, nói, “Nếu mày không muốn nhận một lỗ xuyên qua ngực! Và chúng ta sẽ ném mày ra ngoài kia, cầm lấy.”

⁷⁶ Anh ta nói, “Mày không thể đi đâu cả. Mày sẽ bị bắt. Các cậu hãy nói với họ để tôi được tự do. Tôi—tôi không muốn việc này. Tôi—tôi đang ngồi ở đây. Tôi là một người vô tội.” Và lúc đó cảnh sát đã bắt họ.

⁷⁷ Họ đã bào chữa trường hợp đó. Anh ta nói, “Lúc đầu tôi nghĩ ác đối với người khởi tố, bởi vì ông ta nói...” Đây là những câu hỏi mà ông ta hỏi. “Chiếc xe này có phải của anh không?”

Anh nói, “Phải, thưa ông. Nhưng tôi...”

⁷⁸ Ông ta nói, “Hãy trả lời câu hỏi của tôi.”Ồ, thưa anh em, ma quỷ có một cách để làm điều đó. Nói, “Hãy trả lời câu hỏi của tôi.” Nói, “Chiếc xe này có phải của anh không?”

Anh nói, “Phải, thưa ông.”

“Bằng lái đó của anh chứ?”

“Phải, thưa ông.”

Ông ta nói, “Có phải anh đã ở trong chỗ đậu xe đó không?”

Anh nói, “Ồ, tôi nói với ông...”

Ông ta nói, “Trả lời những câu hỏi của tôi.”

Anh nói, “Dạ, vâng.”

⁷⁹ Anh nói, “Thế đấy.” Và dựa trên bằng chứng về người trong cuộc, họ đã cho anh ta mười năm tù, còn những thanh niên kia được tự do.

⁸⁰ Bây giờ, anh ta nói, “Thấy đó, thưa anh, tôi chỉ gia nhập với đám người bậy bạ. Không có ai khiến trách tôi ngoài ra chính tôi.” Và điều đó đúng. Bây giờ, anh ta đã có mười năm, để thoát khỏi áp lực. Tôi đã cầu nguyện cho anh ta. Anh Wood ở đó, và tôi, chúng tôi ngồi ngoài hồ nước. Và nắm tay chàng trai ấy, và cầu nguyện cho anh, trên hồ nước, để Đức Chúa Trời ban cho anh sự phóng thích. Và tôi vẫn cầu nguyện cho anh, để Đức Chúa Trời sẽ ban cho.

⁸¹ Đó là gì? Áp lực, sự vô tội, một người vô tội. Vậy thì, người đó nên có một cơ hội.

⁸² Bây giờ, nếu anh chị em muốn làm điều đúng, tôi thật vui, tối hôm nay, để nói với anh chị em rằng có một thành trú ẩn. Đó là Chúa Jêsus Christ. Nếu anh chị em không muốn làm điều sai trái, kẻ thù theo sau anh chị em, thì có một con đường để trốn thoát, và con đường trốn thoát đó chính là Chúa Jêsus Christ. Đó là một nơi mà anh chị em có thể đến và thư giãn. Nhưng nếu anh chị em thích phạm tội, và anh chị em không cần Đức Chúa Trời, thì kẻ thù sẽ đuổi kịp anh chị em ở một nơi nào đó. Anh chị em không...Anh chị em không thể đến với Đấng Christ, bởi vì anh chị em không muốn.

⁸³ Và khi người đó đến với Đấng Christ, chỗ trú ẩn này...Khi một người đến, trong Cựu Ước; điều trước hết, anh ta đến dựa trên ý chí tự do của chính mình. Và đó là cách anh chị em phải đến với Đấng Christ.

⁸⁴ Một điều nữa, anh chị em phải thỏa lòng khi anh chị em được ở đó. Anh chị em không...Anh chị em không thể cứ mỗi ngày, kêu khóc, “Tôi muốn ra ở khỏi nơi này. Tôi muốn ra khỏi nơi này.” Họ sẽ đuổi anh chị em ra. Anh chị em phải có ý muốn ở lại đó. Phải chắc chắn rằng anh chị em phải muốn ở lại trong thành đó.

⁸⁵ Và khi anh chị em đến với Đấng Christ, anh chị em không thể nhìn lại với thế gian. Kinh Thánh dạy, “Kẻ nào đã tra tay cầm cày, mà còn ngoặt lại đằng sau, thì không đáng để cày.” Vậy thì đó là chỗ mà nhiều người được gọi là Cơ-đốc nhân mắc lỗi. Đấy, họ hành động như thể họ sẽ cày, nhưng điều nhỏ trước tiên đến, họ lại nổi nóng, về nó.

⁸⁶ Ngày nọ tôi có một kinh nghiệm về điều ấy, như hết thầy anh chị em biết. Và tôi cảm ơn anh chị em vì sự cầu nguyện của anh chị em. Khi tôi đi săn, và câu cá, và bắn trúng mục tiêu, và các thứ, tôi luôn muốn có một khẩu súng có sức công phá dữ dội Weatherby. Ồ, vài người bạn của tôi muốn mua nó cho tôi. Tôi biết nhiều người, nếu tôi chỉ nhắc điều đó, thì họ sẽ vui lòng làm việc đó. Thành thật mà nói, hai hay ba người muốn làm như vậy. Nhưng tôi không thể thấy họ lấy tiền quá nhiều để mua khẩu súng, khi mà tôi biết rằng những giáo sĩ không có giày để mang. Tôi không thể làm điều đó. Và Anh Wilson cho Billy Paul một khẩu súng .257 Roberts. Và một người anh em, bạn của tôi nói rằng, “Anh Branham à, có thể khoan nó thành khẩu súng Weatherby, tôi có thể làm nó với giá rẻ, nếu anh cho phép tôi làm nó cho anh.” Ồ, tôi để anh ấy làm điều đó.

⁸⁷ Trở về, bỏ đạn vào trong khẩu súng, và đi bắn, và cái súng đó đã nổ tung trong tay tôi. Và nòng súng gần như bay đi năm mươi mét, chốt súng văng ra phía sau tôi. Và thật là ngạc nhiên là nó đã không cắt tôi ra làm hai. Có một áp lực khoảng năm đến sáu tấn mà ở gần sát tôi.

⁸⁸ Ồ, bác sĩ nói, “Điều duy nhất tôi biết, rằng Chúa nhân từ đã ngự ở đó để bảo vệ tôi tứ Ngai.”

⁸⁹ Bây giờ, điều mà tôi đang nghĩ đến, ở đây là nơi nó đến. Ước gì đó là khẩu súng Weatherby Magnum, lúc bắt đầu! Việc gì đã xảy ra? Có một lỗi ở trong khẩu súng trường đó. Hộp chứa được cài vào quá lỏng lẻo. Đó là vấn đề của nhiều người chúng ta trong sự cải đạo của mình, hộp chứa của chúng ta quá lỏng lẻo.

⁹⁰ Và—và, bây giờ, nếu đó đã là khẩu súng Weatherby, từ ngay ban đầu, từ chính thép được đổ ra, để đúc thành nòng súng, nó sẽ chịu đựng được và làm thành khẩu súng Weatherby Magnum có sức công phá lớn, chắc hẳn nó sẽ không nổ tung ra như vậy. Nhưng bởi vì nó đã được cố cải tạo thành một thứ mà thực sự không phải là nó, thì nó mới nổ tung.

Và vì vậy mỗi người, xưng mình là Cơ-đốc nhân, mà không phải có sự bắt đầu đúng từ sự Sinh ra mới, cũng giống như vậy, người ấy sẽ bị nổ tung ở nơi nào đó. Có quá nhiều áp lực trên điều đó. Nó sẽ không chịu nổi điều đó. Anh ta sẽ tự thấy mình bị nổ tung ra ở nơi nào đó.

⁹¹ Nhiều người cố bắt chước chức vụ của người khác, trong khi không được kêu gọi, cuối cùng sẽ bứt khỏi. Anh chị em phải được sự bổ nhiệm của Đức Chúa Trời.

Phải là Đức Chúa Trời, không phải sự bắt tay nào đó, câu chuyện đầy cảm xúc nào đó, nhưng nó phải được đặt nền tảng trên sự đổ Huyết của Đấng Christ, và đức tin của anh chị em nơi những gì Đức Chúa Trời đã làm cho anh chị em qua Chúa Jêsus Christ. Nếu không, anh chị em sẽ bị bứt khỏi ở chỗ nào đó. Ai đó đập lên những ngón chân của anh chị em, và anh chị em bỏ đi. Thấy không? Xem đó, đó là áp lực gia tăng, luôn mọi lúc, và chẳng bao lâu nó sẽ nổ tung.

⁹² Người ấy phải muốn ở lại trong nơi trú ẩn. Anh ta không thể bước vào nơi đó với sự phàn nàn. Anh ta phải chắc chắn mình muốn ở lại trong đó, không phàn nàn về nó. Ở bên ngoài, người ấy chết. Ở bên trong, anh ta được an toàn.

⁹³ Ồ, tôi muốn nói đôi điều, với nhiều người ở đây, nếu quý vị không phải là một Cơ-đốc nhân. Tôi đến với thành Trú Ẩn này, khoảng ba mươi năm trước. Và, thưa anh em, tôi chưa bao giờ muốn đi ra. Ô, tôi đến với Đấng Christ. Mọi sự mà tôi mong ước

là được ở trong *Đây*. Tôi không muốn đi ra. Tôi cầu nguyện hằng ngày, “Ôi Đức Chúa Trời, con thật sung sướng được ở đây. Xin cứ cho con ở lại.” Tôi chưa bao giờ muốn rời khỏi, và tôi biết Ngài sẽ không bao giờ lìa khỏi tôi. Tôi biết Ngài sẽ không bao giờ lìa khỏi anh chị em. Và áp lực trở nên lớn, nếu vậy, thì Ngài là lối thoát của chúng ta, vậy nên chúng ta không cần phải lo—lo lắng về nó.

⁹⁴ Nếu tất cả anh chị em đang chịu áp lực, và không biết mình đang đi đến đâu, điều gì sẽ xảy ra sau khi anh chị em chết; và anh chị em biết một lúc nào đó mình sẽ phải chết, anh chị em phải làm điều đó; thế thì khi sự việc ấy đến, thì hãy đến với Đấng Christ, là Nơi Trú Ẩn, và thoát khỏi áp lực. Giải quyết nó, dứt khoát như vậy.

⁹⁵ Cho dù điều gì xảy ra, Đấng Christ là Nơi Trú Ẩn của chúng ta. Và khi chúng ta đến với Ngài, chúng ta có thể thoát ra khỏi áp lực. Anh chị em có thể thoát ra khỏi sự lo lắng về, “Ồ, nếu tôi chết, điều gì sẽ xảy ra với tôi? Điều gì sẽ xảy ra với vợ tôi? Điều gì sẽ xảy ra với chồng tôi? Con cái tôi sẽ ra sao?” Cứ đến với Đấng Christ, và thoát ra khỏi áp lực. Tất cả, Ngài sẽ ban cho chúng ta mọi sự. Tất cả mọi sự là của chúng ta, bởi Đấng Christ, cho nên cách duy nhất mà anh chị em có thể làm, là thoát khỏi áp lực,

⁹⁶ Nếu ai đó cho anh chị em một triệu đô-la. Điều đó sẽ gây nên áp lực.

Anh chị em có thể gia nhập một giáo hội, và áp lực vẫn cứ gia tăng. Bởi vì, những người Giám Lý sẽ nói với anh chị em rằng họ đúng, “Và Báp-tít thì sai.” Và người Báp-tít nói, “Họ sai, còn chúng tôi mới đúng.” Vì thế chỉ làm cho áp lực gia tăng thêm, bởi vì anh chị em không biết mình đang đứng ở chỗ nào.

⁹⁷ Nhưng nếu anh chị em từng đến với Đấng Christ, anh chị em có thể thoát khỏi áp lực, bởi vì tất cả những điều đó không còn nữa, hoàn toàn được giải quyết ổn thoả. Chính Đức Chúa Trời đã cung cấp chỗ an toàn, nơi mà Đức Chúa Trời đã phán, “Danh của Chúa vốn là một ngọn tháp kiên cố, người công bình chạy vào Nó và được an toàn.”

Trong lúc đau ốm, khi bệnh tật ập đến, và bác sĩ nói, “Tôi không thể làm điều gì khác với căn bệnh đó,” đừng để áp lực gia tăng.

Hãy thoát khỏi áp lực. Hãy mời mục sư của anh chị em. Hãy để ông xúc dầu và cầu nguyện cho anh chị em. “Sự cầu nguyện bởi đức tin sẽ cứu được kẻ bệnh.” Thoát khỏi áp lực. Hiểu không?

⁹⁸ Ngài là Nơi Trú Ẩn của chúng ta. Trong khi anh chị em ở trong Nơi Trú Ẩn này, anh chị em có—anh chị em có quyền với bất cứ điều gì mà ở trong Nơi Trú Ẩn. Và Đấng Christ là Nơi Trú Ẩn của chúng ta, và mọi thứ mà anh chị em cần là ở trong Ngài. A-men.

Trong lúc đau ốm, đừng để áp lực gia tăng. Hãy thoát khỏi áp lực.

⁹⁹ Anh chị em nói, “Ồ, tôi—tôi tự hỏi, Anh Branham à.” Anh chị em đừng tự hỏi; anh chị em cứ thoát khỏi áp lực. Hãy giao phó sự việc của mình cho Đức Chúa Trời, và tiếp tục sống như thể nó đã qua hết rồi. Đừng để áp lực gia tăng. Hãy thoát khỏi áp lực.

¹⁰⁰ “Ồ,” anh chị em nói, “tôi rất lo lắng, Anh Branham à. Tôi thật sự không biết.”

Hãy thoát khỏi áp lực. A-men. Trong thành Trú Ẩn, Ngài cất đi nỗi lo lắng của anh chị em, vậy anh—anh chị em không phải giữ nó lại. “Hãy trao mọi điều lo lắng mình cho Ngài, vì Ngài hay săn sóc anh chị em.” Đừng lo lắng về những việc của mình nữa. Đó là việc của Ngài.

¹⁰¹ Cách đây vài năm, tôi đã gặp một phụ nữ ở một cửa hàng mười xu. Chị đã gần sáu mươi tuổi, mà trông như ba mươi. Tôi nói, “Làm sao chị có thể làm được như vậy, hả chị?”

¹⁰² Chị nói, “Anh Branham à, tôi có hai con trai làm bác sĩ, mà chúng nó còn già hơn anh.” Và thành thật mà nói, chị—chị như không quá ba mươi tuổi. Chị nói, “Bí quyết chính là chỗ này. Khi tôi đến với Đấng Christ, lúc tôi khoảng hai mươi tuổi, tôi đã ngồi xuống và suy nghĩ về điều đó. Tôi đã nghiên cứu các tôn giáo khác. Nhưng khi tôi tìm ra một chân lý,” chị nói, “tôi đến với Đấng Christ, và dâng cảnh ngộ của tôi, linh hồn tôi, tất cả những gì của tôi, lên cho Ngài.” Và chị nói, “Tôi không còn lo lắng gì

kể từ đó.” Nói, “Bây giờ, Ngài đã hứa sẽ quan tâm đến mọi nan đề của tôi,” và nói, “nếu Ngài mà không đủ khả năng làm như vậy, tôi biết tôi cũng không có đủ khả năng để giải quyết điều đó, vậy ích gì để tôi phải lo lắng về nó?” Thấy không? Chính là điều đó.

¹⁰³ Đấng Christ đã hứa rằng Ngài sẽ quan tâm đến mọi nhu cầu của anh chị em. “Hãy trao mọi điều lo lắng mình cho Ngài.” Vậy anh chị em còn lo lắng về điều gì? Lo lắng ắt gia tăng áp lực. Áp lực nổ tung. Vậy cứ trao mọi điều lo lắng mình cho Ngài, và đừng lo lắng. Đúng vậy.

¹⁰⁴ Vậy thì, “Ồ,” anh chị em nói, “làm sao tôi làm được điều đó?” Chỉ tin cậy vào lời hứa của Ngài. Ngài đã hứa rằng Ngài sẽ làm điều đó, ngay cả trong giờ chết, khi thần chết bước vào phòng. “Ồ, Anh Branham ơi, tôi biết tôi sẽ căng thẳng.”Ồ, không. Anh chị em ở trong chỗ Trú Ẩn. Không, không. Anh chị em biết rằng mình sẽ chết; anh chị em phải đi con đường nào đó, vậy cứ đến trong Nơi Trú Ẩn, cảm thấy an toàn. Đúng thế. Anh chị em được an toàn chừng nào anh chị em còn ở trong Nơi Trú Ẩn. Nên nhớ, Ngài đã chết thay cho anh chị em. Ngài quan tâm đến anh chị em. Ngài đã chết thay cho anh chị em.

¹⁰⁵ Bây giờ chúng ta hãy xem. Anh chị em nói, “Anh Branham, anh muốn nói, khi thần chết đến gõ cửa, anh vẫn không thấy căng thẳng à?” Không, không một chút nào. “Ồ, làm sao anh như vậy được?” Đến với Nơi Trú Ẩn. Chỉ thế thôi. “Ồ,” anh chị em nói, “Anh Branham...”

¹⁰⁶ À, bây giờ đợi một chút. Chúng ta hãy lấy ví dụ dân Y-sơ-ra-ên, ở xứ Ê-díp-tô. Có một lần Đức Chúa Trời đã phán, “Ta sẽ sai thần chết đi ngang qua xứ, và Ta sẽ lấy đi mọi con trai đầu lòng của gia đình, trừ những nhà có huyết bôi lên cửa,” đem quan trọng đó của lễ vượt qua.

¹⁰⁷ Bây giờ, đây là Y-sơ-ra-ên, một dân đã được hứa sẽ đi vào miền đất hứa. Và họ...Đó chính là đêm của lễ vượt qua. Thần chết ở trong xứ. Và chúng ta nghe tiếng la hét dưới phố. Chúng ta nhìn ra. Hai chiếc cánh màu đen, to lớn đang vẫy dưới đường phố. Anh chị em nghĩ hết thấy dân Y-sơ-ra-ên hồi hộp không? Không, thưa quý vị.

108 Sự chết đến tại cửa. Cậu bé nhìn ra ngoài cửa sổ. Nó là đứa con đầu lòng của gia đình. Nó thấy thiên sứ màu đen to lớn đó. Nó nhìn và nói, “Bố ơi, bố có yêu con không?”

“Chắc chắn, con à, ta yêu con.”

“Ồ, Bố ơi, con phải là con trai đầu lòng của bố không?”

“Đúng, con là con trai đầu lòng, con ạ.”

“Nhìn kia, bố ơi. Thiên sứ đã giết đứa trẻ kia. Con biết nó. Con đã chơi với nó. Ôi, bố ơi, thiên sứ ấy đến, hướng đến ngôi nhà.”

“Nhưng, con trai ơi, con có nhìn lên mành cửa không?”
Halêlugia!

“Bố ơi, người sẽ giết con không?”

“Không, con ạ. Người không thể giết con.”

“Tại sao?”

109 “Đó là lời hứa của Ngài. ‘Khi Ta thấy Huyết, Ta sẽ vượt qua người.’ Hãy trở lại và lấy đồ chơi của con, mà chơi đi, con à. Không cần phải lo lắng đâu. Chúng ta đang ở trong nơi trú ẩn của Đức Chúa Trời. Hãy thoát khỏi áp lực.”

110 Dân Y-sơ-ra-ên có thể quay lại và đọc Kinh Thánh; trong khi những kẻ kia đang gào thét và căng thẳng, thì dân Y-sơ-ra-ên được thư giãn. Tại sao? Sự chết đến ngay tại cửa, điều gì khác biệt ở đây? Nó không thể làm gì tổn hại họ được.

111 Vậy khi sự chết đến cửa chúng ta, vinh hiển thay Đức Chúa Trời, chừng nào còn mạng lệnh của Đức Chúa Trời, Huyết, đã được bôi lên mành cửa của lòng tôi, thì điều đó có gì quan trọng? Nó không thể quấy rầy tôi.

112 Bác sĩ nói ngày mai anh chị em sẽ chết, điều đó có gì quan trọng? Huyết được bôi trên cột. Dù sao đi nữa, anh chị em phải chết. Nhưng nếu Huyết đã được bôi, thì tôi đã có được sự sống lại sắp đến. A-men.

113 Dân Y-sơ-ra-ên có thể bình tĩnh, không bị căng thẳng, bởi vì họ biết rằng thần chết không thể đụng đến họ. Họ đã ở dưới huyết. Đó là đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời.

114 Bây giờ để ý. Nói, “Tôi có thể tin chắc điều đó không?” Nay, hỏi những Cơ-đốc nhân, đúng như vậy. “Tôi có thể tin chắc điều đó không?” Tôi đã nói điều đó, tối Chúa nhật vừa rồi.

115 Vậy thì, Y-sơ-ra-ên là dân giao ước, được hứa, dân sự của Đức Chúa Trời. Họ đã được hứa một vùng đất đơm sữa và mật. Vì vậy họ—họ chưa từng nhìn thấy vùng đất đó. Không có ai trong họ đã từng ở vùng đất đó. Nhưng họ đã có một lời hứa về nó. Hiểu không? Họ chưa từng được ở đó. Họ không biết gì về vùng đất, nhưng họ đã được hứa vùng đất ấy. Và họ ra khỏi kiếp nô lệ, bởi bàn tay Đức Chúa Trời qua tiên tri của Ngài, và đang tạm trú, xưng rằng họ là dân kiều ngụ và khách lạ, và sẽ đang đi đến xứ mà họ chưa bao giờ thấy, hay là không ai trong họ đã từng nhìn thấy nó. Hãy suy nghĩ đến điều đó.

Vậy họ đi đến gần biên giới. Có một chiến binh vĩ đại ở giữa họ, tên là Giô-suê. *Giô-suê* lấy...có nghĩa là “Giê-hô-va Chúa Cứu Thế.” Và Giô-suê đã vượt qua sông Giô-đanh, vào miền đất hứa, và đến với bằng chứng rằng đó là một vùng đất tốt lành. Họ đã mang một nhánh nho; nó cần hai người khiêng. Nó hoàn toàn đúng là điều mà Đức Chúa Trời đã nói. Nó chính là vùng đất đơm sữa và mật. Điều đó khiến cho mọi người đều vui mừng. Tại sao? Giô-suê đã mang về bằng chứng về vùng đất mà không ai biết gì về, điều mà Đức Chúa Trời đã hứa ban cho họ. Hiểu không? Bởi vì, họ có một lời hứa về một vùng đất, và họ trên con đường đến với nó.

116 Bây giờ, một ngày kia khi nhân loại đã mắc bẫy, và có một Đấng đã đến trần gian, bởi Danh Chúa Jêsus Christ. *Jêsus* cũng có nghĩa là “Giê-hô-va Chúa Cứu Thế.” Và Ngài đã xuống sông Giô-đanh của sự chết. Đi vượt qua sông Giô-đanh, trong sự chết, và sống lại vào một buổi sáng Phục sinh, với bằng chứng rằng con người có thể sống lại sau khi chết. Halêlugia! Sự chết không phải là sự kết thúc. Chúa Jêsus đã chứng minh điều đó, rằng con người có thể sống lại sau khi chết.

117 Ngài đã đứng trước họ, và Ngài phán, trước khi Ngài thăng thiên, Ngài phán, “Trong nhà Cha Ta có nhiều chỗ ở. Bằng chẳng vậy, Ta đã nói cho các ngươi rồi. Và Ta sẽ đi sắm sẵn cho các ngươi một chỗ. Khi Ta đi và sắm sẵn cho các ngươi một chỗ rồi, và trở

lại, và đem các người đi với chính Ta; hầu cho Ta ở đâu, thì các người cũng ở đó.” Vào buổi sáng Phục sinh, sau khi...

Ngài đã chết, cho đến nỗi mặt trăng và các ngôi sao và mặt trời đều cảm thấy hổ thẹn về chính mình. Ngài đã chết, đến nỗi người lính Rô-ma lấy mũi—mũi giáo đâm vào tim Ngài, và nước và huyết đã bị phân ly. Ngài đã chết đến tận cùng của sự chết. Ngài đã đi vào mồ mả, giống như bao nhiêu người khác. “Linh hồn Ngài đã xuống âm phủ,” như Kinh Thánh đã nói.

Nhưng vào buổi sáng Phục sinh, Ngài đã sống lại từ cõi chết, âm phủ, và mồ mả, và phán, “Ta là Đấng đã chết, và nay Ta sống đời đời, và cầm chìa khóa của sự chết và âm phủ. Ta là một Người.”

Họ nói, “Đó là một con ma.”

Phán, “Hãy cho Ta bánh cá.” Và Ngài ăn cá và bánh.

¹¹⁸ Ngài là một Người mà đã chết và đi vào Xứ, rồi trở lại với bằng chứng rằng con người có thể sống sau khi chết. Sự chết có thể làm gì chúng ta? A-men. Hãy thoát khỏi áp lực.

¹¹⁹ Bây giờ, không chỉ thế thôi, nhưng Ngài còn ban cho chúng ta lời hứa. Nó là gì? Ngài ban cho chúng ta của cầm về cơ nghiệp của mình. Ngài phán, “Bây giờ hãy chứng minh điều này cho mọi kẻ tin. Bây giờ các người đang bước đi ở đây trong sự không tin. Các người không tin Lời. Các người đang bước đi trong tội lỗi cùng những thứ thuộc về thế gian. Nhưng kẻ nào tin Ta thì có Sự sống Đời đời, một Sự sống mà không thể chết.”

¹²⁰ Lưu ý bây giờ, khi chúng ta tiếp nhận Thánh Linh của Ngài, chúng ta là những kẻ đã từng chết trong tội lỗi và gian ác, Ngài ban cho chúng ta sự Sanh ra mới, Sự sống mới. Ngài làm điều gì? Ngài...Chúng ta chết và được chôn trong Chúa Jêsus. Chúng ta sống lại trong Thánh Linh, tách biệt khỏi những điều thế tục, để bước vào những điều thuộc về Trời. Và tối hôm nay, “Chúng ta đang ngồi với nhau tại các nơi trên Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ.”

¹²¹ Bao nhiêu Cơ-đốc nhân ở đây vẫn còn yêu mến thế gian? Nếu vậy, anh chị em không phải là Cơ-đốc nhân. Anh chị em là tín đồ của Cơ-đốc giáo, mà không phải là người sở hữu. Vì khi

một người đã từng ném được Đấng Christ, người đó đã chết với những sự thuộc về thế gian, và cũng có nghĩa là người đó không còn ao ước quay trở lại trong điều đó.

¹²² Nó làm gì? “Đời sống,” Phao-lô đã nói, “mà tôi đã từng sống, tôi chẳng sống nữa. Tuy nhiên tôi sống, không phải tôi, nhưng Đấng Christ sống trong tôi.” Tại sao? Ngài đã kéo ông lên từ chỗ tội lỗi trần tục thấp hèn này, để lên nơi mà chúng ta có thể tự nhìn lại và thấy mình đã đến từ đâu. Vinh hiển thay! Nhìn lại và thấy mình đã từng sống ở đâu. Bây giờ chúng ta sống khác hẳn. Đó là gì? Đó là sự đảm bảo rằng chúng ta đã chết, và đời sống của chúng ta đang được giấu trong Đấng Christ, qua Đức Chúa Trời, và được ấn chứng bởi Đức Thánh Linh, và sống lại trên những điều kia. Thế thì chúng ta sống, với cùng chứng cứ rằng Ngài trở lại, để chứng minh cho chúng ta.

¹²³ Miền Đất vinh hiển và điều này đã được trả trước rồi. Đây là của cầm cho sự cứu rỗi của chúng ta. Đó là số tiền ban đầu để giữ hợp đồng. Vinh hiển thay! Nó giữ hợp đồng của Đức Chúa Trời, “Ai nghe Lời Ta, mà tin Đấng đã sai Ta, thì sẽ có Sự sống Đời đời và sẽ không đến sự phán xét, nhưng vượt qua sự chết để đến với Sự Sống.” Thoát khỏi áp lực, thưa anh em. Vâng, thưa quý vị. A-men. Anh chị em hiểu điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

¹²⁴ Để ý, như Ê-li tiên tri lớn đó, một hình bóng về Đấng Christ. Ê-li-sê, hình bóng về Hội thánh, mà, Thần Linh đến bội phần trên tiên tri này. Một ngày kia ông đã đi đến sông Giô-đanh; hình bóng về ngày nay, chính quyền này và những điều chúng ta có bây giờ; A-háp, Giê-sa-bên, và vân vân. Như anh chị em nhớ, bài giảng Giê-sa-bên của tôi. Để ý khi Ê-li-sê đi theo Ê-li, vì một lý do. A-men. Ê-li đã nhận ông ở đâu? Đến Giô-đanh; đến Ra-mốt Ga-la-át, lên tới trường của những tiên tri, và xuống Giô-đanh. Đó là cách Ngài đón nhận anh chị em. Qua sự xưng công bình, sự nên thánh, và chịu chết, để nhận lấy Sự sống. A-men. Không phải đến với một giáo phái hay tín điều nào đó. Nhưng đến với sự chết với tâm thần của anh chị em, để anh chị em có thể được tái sinh. Và Ê-li-sê...

¹²⁵ Ê-li đã bước xuống nước, đi bộ qua sông Giô-đanh, và Ê-li-sê đã đi theo người. Và khi Ê-li-sê trở lại vùng đất, ở phía bên kia lằn nữa, ông trở lại với gấp bội phần.

Ngày hôm nay, chúng ta theo Chúa Jêsus đến với sự chết, sự chôn và báp têm của Ngài...sự chết, sự chôn, và sự sống lại, đúng hơn là, qua phép báp têm. Chúng ta tin Ngài. Chúng ta chết đối với những điều thuộc về thế gian, xưng nhận rằng chúng ta chẳng ra gì, chịu báp têm trong Danh Ngài, chịu chôn với Ngài trong phép báp têm, sống lại với Ngài trong sự sống lại. Tâm thần của chúng ta sống vượt trên những việc thuộc về thế gian. Rồi chúng ta sống trong Đấng Christ. Bây giờ chúng ta có một phần.

¹²⁶ Lúc chúng ta quay trở lại sau khi vượt qua sự chết tại Giô-đanh, chúng ta sẽ có một phần khác. Thân thể mà chúng ta có bây giờ, với linh hồn mà chúng ta có, có Cửa Cầm, tức là Thánh Linh không thể chết, bởi vì Nó chính là một phần của Đức Chúa Trời. Và thân thể mà chúng ta đang sống...“Ai ăn thịt Ta và uống huyết Ta thì có Sự sống Đời đời, và Ta sẽ khiến người đó sống lại trong ngày sau rốt.” A-men. Hãy thoát khỏi áp lực.

¹²⁷ Có điều gì khác biệt, khi những quả bom nguyên tử hay điều gì đó khác xảy đến? Hãy để cho người ta làm bất cứ điều gì họ muốn...[Băng trống—Bt.]...của một điều này, mà chúng ta có là Sự sống Đời đời qua Jêsus Christ Chúa chúng ta. Cho nên chúng ta cần gì phải quan tâm đến những gì thế gian đã nói. Chúng ta cần gì phải quan tâm đến áp lực. Chẳng có gì quan trọng đối với chúng ta. Tại sao? Bởi vì chúng ta có thể thoát khỏi áp lực.

[Băng trống—Bt.]

Hãy đến nơi có những giọt sương của sự thương xót rức rỡ;

Chiếu xung quanh chúng ta ngày và...[Băng trống.]

Jêsus, Sự Sáng của thế gian.

¹²⁸ Bây giờ chúng ta cúi đầu, chúng ta hãy giơ tay lên.

Chúng ta sẽ bước đi trong Sự Sáng, Sự Sáng
tuyệt vời,
Hãy đến nơi có những giọt sương của sự
thương xót rức rở;
Chiếu xung quanh chúng ta ngày và đêm,
Jêsus, Sự Sáng của thế gian.

129 Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, Sa-tan đã bại trận. Chỉ nhẫn nại. Không căng thẳng. Đứng nơi đây, giảng về “thoát khỏi áp lực,” và rồi Sa-tan nghĩ rằng hẳn có thể đuổi con khỏi bục giảng, khiến con ra khỏi sự kêu gọi của bàn thờ này. Không, Chúa ôi. Trong lòng con như có điều gì đang nóng cháy, nói rằng, “Có ai đó đang ở đây. Có ai đó đang tìm kiếm Vòng Đá ấy.” Chúng con cảm ơn Ngài, Cha ôi, vì sự chiến thắng. Khi người cuối cùng đã bước đến nơi bàn thờ, những tia sáng tiếp tục chiếu ra. Hẳn thấy mình bị thua, vì vậy có lẽ hẳn rời bỏ cuộc chiến.

130 Đứng đây, tối hôm nay, năm linh hồn quý giá, con số ân điển ấy. Năm: J-e-s-u-s, f-a-i-t-h, grace, g-r-a-c-e. Ôi Đức Chúa Trời, Ngài là Đức Chúa Trời. Ngài không bao giờ sai lầm. Ngài luôn luôn đúng.

131 Con đang nhìn, đứng phía bên này ở đây, là con gái của Chị Wilson. Con có thể nhớ bé gái đó. Con nhớ lúc Ngài kêu gọi cháu. Con nhớ cái đêm tại New Market, rất lâu trước đây. Dưới đó đêm nọ, con nhớ, Chúa ôi.

132 Đứng đây bên cạnh chị ấy, người phụ nữ, đến từ New York, để lưu lại với chúng con.

133 Đứng đây một thanh niên và một thiếu nữ, vừa mới đến ở điểm rẽ này, khi thế gian ở ngoài đây đang nhảy nhót đủ mọi thứ và hành động điên rồ. Họ đã bước đến, tìm kiếm Vòng Đá ấy.

134 Ở cuối bàn thờ là một người bạn trẻ, tay anh giơ lên, anh ấy—anh ấy muốn tìm thấy Vòng Đá. Chúa Jêsus, Ngài là Vòng Đá đó. Và Ngài phán điều này, “Hể nơi nào có hai hoặc ba người nhân Danh Ta nhóm nhau lại, thì Ta sẽ ở giữa họ.” Thế thì, Vòng Đá đó ở ngay đây.

135 Điều đó có thể dường như rất lạ, Cha ôi, rất đơn sơ. Ngài khiến cho nó trở nên đơn sơ, để chúng con sẽ không sai trật.

Nhưng bởi vì họ bước ra khỏi chỗ ngồi của mình và tiến đến lời mời; bởi vì, rằng, Sa-tan cố gắng giữ không cho họ làm như vậy, mọi nỗ lực mà hắn có thể làm, nó cố gắng làm điều đó, nhưng nó đã thất bại. Giờ này, như là tôi tớ Ngài, con sẽ đặt tay lên họ, và công bố những ơn phước của Ngài. Và, Đức Chúa Trời ôi, xin điều đó được tuôn đổ ra. Bởi vì họ chân thật và thành khẩn đi theo sự dẫn dắt của Thánh Linh, con cũng làm như vậy.

¹³⁶ Bây giờ, con cầu xin rằng linh hồn của người chị của con sẽ không bao giờ hư mất, hầu cho ước muốn từ trong lòng chị cho Sự sống Đời đời sẽ được ban cho chị, qua Danh Chúa Jêsus Christ.

¹³⁷ Con đặt tay lên chị của con, và biết rằng có nhiều thử thách đang vây quanh chị. Con biết chị đang cầu nguyện cho đứa con trai yêu dấu của chị. Con biết người cha, tối hôm nay, những giọt nước mắt đang chảy xuống hai gò má khi anh đưa mảnh giấy dâng phần mười bé nhỏ đó. Và sáng hôm nay, khi chúng con đã cầu nguyện và dâng cháu bé lên cho Chúa là Đức Chúa Trời. Người cha và người mẹ này rất yêu đứa con. Và, Đức Chúa Trời ôi, họ cần một nơi mà họ có thể thoát khỏi áp lực và biết rằng mọi sự sẽ ổn thỏa. Cha ôi, chúng con dâng những điều đó lên cho Ngài. Xin Ngài nhậm lời. Chúng con không còn sợ hãi. Xin ban cho chị sự đảm bảo ngay giờ này, Cha ôi, con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus.

¹³⁸ Và, Cha ôi, thanh niên và thiếu nữ này đến với nhau, vậy con đặt tay trên họ. Họ đến để thoát khỏi áp lực. Cặp vợ chồng trẻ như thế này, những người trẻ đẹp, chúng con biết họ dễ làm mồi cho ma quỷ nếu nó có thể chỉ sử dụng họ. Nhưng họ đã bị vồ lấy, như một thanh củi đang cháy. Họ đã đến bởi vì họ muốn tìm nơi ẩn náu đó. Họ muốn đến nơi mà họ có thể hoàn toàn thoát khỏi áp lực, thoát khỏi áp lực, tự yên lặng trước mặt Đức Chúa Trời, và biết rằng Ngài chính là Đức Chúa Trời. Cha ôi, con cầu xin, Ngài ban cho họ sự đảm bảo hạnh phước ngay giờ này. Xin cho mọi cái vảy nhỏ bị tróc ra, ngay giờ này.

¹³⁹ Chúa ơi, người bạn trẻ này ở đây, mà đứng với đôi tay giơ lên, chính người cuối cùng ấy. Và ngay khi anh đã đứng dậy và đến, những tia sáng đến trên anh. Đó chính là con số Ngài cần, đó là sự kêu gọi của Ngài. “Tất cả những kẻ mà Cha đã ban cho

Ta sẽ đến.” Điều duy nhất chúng con phải làm là giữ lấy Lời ở đó, và họ là những người đã được Cha định trước với Sự sống sẽ đi theo. Và bây giờ anh ấy đến. Anh ấy muốn tìm thấy khe nứt kia, Chúa ôi, để anh có thể ngồi xuống và nghỉ ngơi một lát. Đức Chúa Trời ôi, con cầu xin Ngài, dẫn dắt anh đến với chỗ khe nứt đó ngay giờ này.

¹⁴⁰ Nguyễn xin mọi xiềng xích bị phá tung. Nguyễn xin mọi sự, mọi thứ đối nghịch quấy rầy bất cứ ai trong những người này, xin cho nó bị đánh đổ khỏi họ ngay bây giờ; xin cho điều tầm thường kia, sự nóng giận, hay bất cứ điều gì, thiếu điềm tĩnh, sự lo lắng đó, nghi ngờ đó, mặc cảm tội lỗi đó. Chúa ôi, như người anh em của họ, và tôi tớ của Ngài, con cầu thay cho họ, như người đang đứng giữa sự sống và sự chết. Đức Chúa Trời ôi, con xin công bố linh hồn của họ. Con xin công bố sự chiến thắng của họ, trong sự vâng theo sự kêu gọi nơi bàn thờ. Và chúng con biết rằng Sa-tan đã cố gắng ngăn chặn điều đó. Nhưng chúng con xin công bố họ, con làm điều này bây giờ, như là một tôi tớ của Ngài. Và con xin dâng họ cho Chúa Jêsus Christ, như là những chiến lợi phẩm bởi ân điển Ngài, những chiến lợi phẩm bởi sự Hiện diện của Đức Thánh Linh, tối nay, Đấng đã kêu gọi họ dưới những điều kiện khó khăn, và đưa họ đến với Vàng Đá. Nguyễn họ để áp lực xuống giờ này, và biết rằng Chúa Jêsus đã phán, rằng, “Chẳng người nào có thể đến cho đến khi Ta đã gọi người. Và tất cả những kẻ đã đến, Ta sẽ ban cho họ Sự sống Đời đời, và khiến cho họ được sống lại trong ngày sau rốt.” Điều đó đã được định rồi, Chúa ôi. Giờ này con xin dâng họ lên cho Ngài, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

¹⁴¹ Xin Chúa ban phước cho anh chị, khi anh chị đứng ở đó. Khi anh chị trở lại chỗ ngồi của mình, hãy đi và biết rằng mọi sự mà anh chị em đã ao ước, và mọi ám ảnh về tội lỗi và sự sai trật, đã được đặt dưới Huyết. Nó đã xong rồi. *Anh chị* có tin như vậy không? *Anh chị* có tin điều đó không? *Anh* có tin không, anh ơi? *Chị* có tin không, chị ơi? *Anh chị* tin điều đó không? Thế thì, nó— nó không phải là *sẽ*; mà là *đã*. Đúng vậy. Nó ở thì quá khứ.

¹⁴² Xin Chúa ban phước cho anh chị em, điều tốt nhất trong cuộc đời và Sự sống Đời đời, mà bây giờ anh chị em đang sở hữu. Anh

chị em đã leo lên, vượt trên tội lỗi. Tội lỗi ở dưới chân của anh chị em. Ích lợi gì cho tôi, đứng đây, nói anh chị em có điều gì đó sai? Tôi sẽ bị xem như một kẻ lừa dối đến cùng đường. Hiểu không? Anh chị em đã tiếp nhận Sự sống Đời đời, bởi vì anh chị em đã tin Đức Chúa Jêsus Christ. Bây giờ hãy gạt bỏ mọi tội lỗi và những xiềng xích qua một bên, hãy đi tự do. Hãy thoát khỏi áp lực. Anh chị em là Cơ-đốc nhân. Anh chị em đã sống lại trên tội lỗi. Anh chị em có của cầm về sự cứu rỗi Đời đời của mình bởi vì Đấng Christ đã tiếp nhận anh chị em.

143 Bây giờ, Ngài chẳng đã phán, “Không ai có thể đến với Ta trừ khi Cha Ta kéo đến. Và tất cả những kẻ nào đến, Ta sẽ ban cho họ Sự sống Đời đời và khiến cho họ được sống lại trong ngày sau rốt”? [Năm người ở bục giảng nói, “A-men.”—Bt.] Thế thì điều đó đã được định rồi. A-men. Tất cả đã xong. Xin Chúa ban phước cho anh chị em giờ này, ân điển sẽ đến với anh chị em.

Anh chị em ở ngoài kia, có yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Bởi vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập hình.

144 Bao nhiêu người cảm thấy áp lực đã lia khỏi hết rồi? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

Tôi đã neo linh hồn tôi vào cảng yên nghỉ,
 Tôi sẽ không còn chèo trong những vùng biển
 hoang dại nữa;
 Con bão tố dữ dội có thể càn quét mãnh liệt,
 Nhưng trong Chúa Jêsus tôi được an toàn mãi
 mãi.

145 Như câu chuyện của Charles Wesley, về sự ẩn dật của ông bên bờ biển vào một ngày nọ, ông có một cái lều nhỏ. Ông đang học hỏi. Chúa đã đưa dẫn ông xuống nơi đó. Ông đang học hỏi. Ô, Đức Chúa Trời đã cảm động ông, sáng tác một bài hát. Và ông không thể—ông không thể bắt đầu điều gì cả. Ông muốn bắt đầu điều gì đó, thì sự cảm thúc lia khỏi ông. Cho nên ông đi men theo

bờ biển, lắng nghe những tiếng sóng vỗ, và nghĩ rằng ông có thể tìm được cảm hứng nào đó, trong tiếng sóng vỗ. Đột nhiên, một cơn bão ập đến.

Không có điều gì tình cờ xảy ra cả. Mọi sự đều được định trước bởi Đức Chúa Trời. Cho dù điều gì xảy ra, mọi sự hiệp lại vì sự tốt lành.

¹⁴⁶ Và ông bèn đi về căn phòng nhỏ bé của mình. Khi ấy, cơn gió bắt đầu thổi lên. Ông nghĩ, “Ôi, tôi sẽ bị cuốn đi, trên bờ—bờ biển này, trước khi tôi đến đó.” Và ông cởi áo khoác ra, và bắt đầu chạy, và cái gì đó đã bay vào ngực của ông. Ông nhìn lại, và đó là một con chim sẻ nhỏ xíu, đến tìm chỗ trú ẩn. Ông giữ nó trong ngực mình cho đến khi cơn bão đã qua, và mặt trời ló dạng. Ông đặt con chim nhỏ này lên trên ngón tay của mình, và ông để cho nó bay đi. Và nó bay đi rồi, và lúc đó cảm hứng đã đến với ông.

Vâng Đá Muôn Đời, nứt bởi tôi,
 Nguyên tôi chỉ núp trong Ngài thôi.

¹⁴⁷ Ô, tôi thích điều đó! Vâng Đá Muôn Đời, Vâng Đá trong xứ mòn mỏi, một Nơi Trú Ẩn trong lúc bão tố. Hiểu không? Vâng Đá đó trong xứ mòn mỏi, xin Ngài che tôi. Xin giấu kín tôi, Ô Vâng Đá Muôn Đời, nứt ra vì tôi. Những tác giả vĩ đại được hà hơi của những bài hát và những điều mà chúng ta ngày hôm nay thật ưa thích!

Anh chị em nói, “Những bài hát đó được hà hơi à?”

¹⁴⁸ Chúa Jêsus đã nhắc đến chúng khi Ngài còn ở trên đất này, phán, “Chẳng phải điều đó được chép trong Thi thiên, Đa-vít đã nói *điều này điều kia* sao?” Chắc chắn, chúng được hà hơi. Thật giống như giảng đạo hay là điều gì khác, nó được hà hơi.

¹⁴⁹ Tôi rất vui vì tôi có một Nơi Trú Ẩn. Tôi chẳng ở nơi trú ẩn nào khác. Đúng thế.

Hi vọng tôi chỉ quyết neo luôn trong nơi
 Công nghĩa và Huyết Jêsus mà thôi;

Dầu khi mọi phong ba vây quanh linh hồn tôi,
Thì Ngài là mọi hi vọng và chỗ ở của tôi.
Vì nương trên Đấng Christ, như Tảng Đá khối,
tôi đứng,
Các chỗ đứng khác dường cát lún trôi, cho dù
nó là gì đi nữa.

¹⁵⁰ Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Mục sư của anh chị em bây giờ, Anh Ruddell. Rất tiếc, Sa-tan đã tắt những ngọn đèn, nhưng dầu sao, Đức Chúa Trời đã chiến thắng. A-men.

THOÁT KHỎI ÁP LỰC VIE62-0513E

(Letting Off The Pressure)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 13 tháng Năm, năm 1962, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org